# Det kan blive dyrt at springe over, hvor gærdet er lavest

Miljøvurderinger er en integreret del af større anlægsprojekter. Rationalet er det enkle, at beslutningstagerne skal vide, hvad de eventuelt siger ja til, og det omgivne samfund skal ligeledes have et kvalificeret grundlag for eventuelt at protestere. Et særligt sagsoplysningskrav kan vi kalde det med de forvaltningsretlige briller på.

Senest har det været fremme i pressen, at anlægsprojektet Lynetteholmen muligvis ikke bygger på en tilstrækkelig vurdering. Bl.a. skulle en del af vurderingen bygge på en 40 år gammel forskningsartikel, hvis relevans for Lynetteholmprojektet selv artiklens forfatter ikke kan se. Andre "uregelmæssigheder", som f.eks. manglende politisk underretning om et bekymringsbrev fra de svenske myndigheder, har også givet pressen noget at skrive om. Forsinkelser er notorisk dyre, men hvad en eventuel forsinkelse af første del af Lynetteholmen kommer til at koste bygherre og samfund er p.t. uvist.

Det er ikke første gang, at store projekter har givet anledning til problemer med beslutningsgrundlaget. I sagen om Baltic Pipe, der skal levere norsk gas til Polen via Danmark, blev miljøtilladelsen ophævet af Miljø- og Fødevareklagenævnet grundet manglende belysning af konsekvenserne for særligt beskyttede arter. Merprisen for dette var ifølge statens Energinet på 600 millioner kroner.

Vedrørende den kystnære havvindmøllepark Vesterhav Syd fandt Energiklagenævnet, at det ikke var muligt efter den daværende tilladelsesmodel at vurdere det konkrete projekts indvirkninger på miljøet uden nærmere retningslinjer for, hvorledes havvindmøllerne skulle opstilles, idet beslutningsgrundlaget kunne afvige væsentligt fra det projekt, som realiseres. Ekstraudgifterne har opstiller af vindmøllerne ikke offentliggjort.

Summa summarum: Når det gælder miljøvurderinger, bør man være grundig den første gang.

*Af Bent Ole Gram Mortensen, professor*